

általános támadás, és rettenetes pusztítást vitt végbe övéi közt. Ezúttal négyezer harcos halt dicső halált Eisenach falai előtt, vérüket beitta a föld, emléküik örökké fennmarad.

Az eisenachiak összefogdosták a kapitányokat, és most jóval kevésbé voltak barátságosak, mint előző délután. Előbb Alessandro füleit vágták le, de őt ez cseppet sem érdekelte, minthogy a harcból derekasan kivette a részét. Bartolomeo szintén rezzenéstelen arccal viselte a procedúrát, a lelke mélyén ujjongott, hisz világosan látta, hogy az utókor majd igazolni fogja őt. Caio a pellengért körülálló tömegben megpillantotta a világ legesodálatosabb asszonyát, és olyan boldog volt, mint korábban még soha, Domenico szentül hitte, hogy győztek, szeme ragyogott, ahogy nagy lakomák és jó borok után. Ettore örömittasan csatogtatta a szárnyát, mivel épségben láthatta viszont Eisenach polgárait, életében először sikerült valakit megmentenie, Federicónak pedig már amúgy is hiányzott a bal füle. De persze mindőjük között Gregorio volt a legboldogabb. Mert ettől a naptól kezdve minden ember felismerte őt, bármerre járt.

KASS JÁNOS: MÓZES (1966)